

ΕΚΤΟΣ ΣΧΕΔΙΟΥ

περιοδική έκδοση
του ΝΕΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ στις 5 Μαρτίου 2009, 8:00 μ.μ.
στα γραφεία ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ με θέματα:
Οργάνωση ημερίδας για τους ελεύθερους χώρους
Θεσμικό πλαίσιο κ' επαγγελματικά δικαιώματα

Με τα δικά μας όπλα

Είμαστε τρεις μήνες μετά την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και τα ήδη περιορισμένα δημοκρατικά δικαιώματα, σήμερα, δεν φαίνονται ιδιαίτερα ασφαλή. Στην Παλαιστίνη, μετά την σφαγή, έχουμε μια εύθραυστη εκχειρία, πολύτιμο δώρο για το ξεκίνημα του Μπάρακ Ομπάμα. Η γενική κρίση είναι θεαματικά παρούσα και ο πρόεδρος του ΣΕΒ καλεί όλες τις τάξεις να συνεργαστούν γιατί «ή όλοι θα σωθούμε, ή όλοι θα καταστραφούμε» (Σκαϊ ράδιο 4/2/2009).

Δεν αμφιβάλουμε ότι οι βιομήχανοι δεν διανο-

ούνται τη σωτηρία οποιουδήποτε αν πρόκειται να καταστραφούν αυτοί ή ο καπιταλισμός. Η έξοδος από την κρίση προϋποθέτει άνοδο της κατανάλωσης και ας μην ξεχνάμε ότι ένα σπουδαίο προϊόν για κατανάλωση είναι και τα όπλα. Κάθε κρίση στην ιστορία ευλόγησε τους πολέμους. Πρέπει να είμαστε σε εγρήγορση.

Το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων θέλει να διαδώσει την αντίληψή του για τις αιτίες που οδηγούν τον κόσμο σε νέα δραματικά αδιέξοδα. Θέλει να ανταλλάξει απόψεις για τα ζητήματα αυτά, όχι μόνο, ούτε κυ-

ρίως, από επιστημονικό ενδιαφέρον, αλλά γιατί η υπόθεση της πολύπλευρης κρίσης επαναφέρει ερωτήματα ύπαρξης για τους λαούς και τους πολιτισμούς, που, όπως φαίνεται, με την αγωγή του 21ου αιώνα, τίθενται υπό την απειλή της κυριαρχίας της βαρβαρότητας.

Στις συνθήκες αυτές τα ειδικά θέματα των αρχιτεκτόνων, της πόλης και της αρχιτεκτονικής δεν πρέπει να παραμεληθούν. Πρέπει να φωτιστούν με τα νέα στοιχεία που προκύπτουν αλλά και να συμβάλουν στην ερμηνεία τους και στους αγώνες που θα διεξαχθούν.

Και όμως η κρίση είναι εδώ!

Η διεθνής κρίση έχει πλέον εκδηλωθεί σε όλο της το μεγαλείο, έχει πάρει σφοδρή μορφή σε όλο τον κόσμο και δεν είναι κρίση απλώς οικονομική. Γι' αυτήν γράφαμε από το Εκτός Σχεδίου 20, τον Μάρτιο του 2008. Η αναπόφευκτη, σχεδόν καθολική, διεθνοποίηση της οικονομίας περιπλέκει και μεγεθύνει σε υπέρμετρο βαθμό τα φαινόμενα της κρίσης του διεθνούς καπιταλισμού, που στις μέρες μας απλώνονται σε όλα τα στοιχεία της κοινωνικής ζωής.

Στο επίπεδο της οικονομίας, σαρώνονται τα «ΑΕΠ», η χρηματιστηριακή «αξία» μεγάλων τραπεζών του κόσμου είναι σήμερα μικρό κλάσμα της περσινής (ακόμα και των Bank of America και City Bank, των μεγαλύτερων τραπεζών των ΗΠΑ), μεγάλες ασφαλιστικές εταιρίες έχουν καταρρεύσει, η βιομηχανική παραγωγή, οι κατασκευές και φυσικά οι μεταφορές συρρικνώνονται. **Κυρίως έχει καταρρεύσει ο μύθος της εξάλειψης των κυκλικών κρίσεων του καπιταλισμού.** Οι ηγετικές ομάδες των μονοπωλιακών κολοσσών και οι πολιτικοί ηγέτες των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων προσπαθούν να διατηρήσουν τη διεθνή συνοχή τους, που διακυβεύεται, αφού, σε φάσεις σαν τη σημερινή, ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα μονοπώλια αλλά και τις ιμπεριαλιστικές χώρες είναι ανταγωνισμός ζωής ή θανάτου. Ελπίζουν (και επιδιώκουν) να υπάρξει για άλλη μια φορά έξοδος από την κρίση (και την ύφεση που θα ακολουθήσει), χωρίς να κλονιστεί σοβαρά το παγκόσμιο σύστημά τους. Προσπαθούν να περιχαρακώσουν τις μητροπόλεις του κεφαλαίου, μεταφέροντας τις συνέπειες κατά το δυνατόν στις περιφέρειες. Ελπίζουν ότι δεν θα υπάρξει σοβαρή παρέμβαση στα σχέδιά τους από το βαριά τραυματισμένο διεθνές εργατικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

Οι τερατώδεις πολυεθνικές επιχειρήσεις, κυρίως γεννήματα του μεγάλου κραχ του 1929 και δίπλα σ' αυτές οι υπόλοιποι καπιταλιστές θεώρησαν ότι η πτώση του σοσιαλισμού του 20^{ου} Αιώνα δημιούργησε ιδανικές συνθήκες για τη ολοκληρωτική αφαίμαξη των εργαζομένων και των αδύναμων χωρών. Αγνόησαν τον Μαρξ, που έλεγε ότι σε

τελευταία ανάλυση οι κρίσεις γεννιούνται από τη μείωση της καταναλωτικής ικανότητας των εργαζομένων, που δημιουργεί η εκμετάλλευση. Αγνόησαν τον δικό τους Κένυς και την κρατικομονοπωλιακή ρύθμιση, που για δεκαετίες βοήθησε στην άμβλυνση της εκδήλωσης των κρίσεων και προστάτευε το διεθνές καπιταλιστικό σύστημα. Συσώρευσαν τεράστια κεφάλαια, δημιούργησαν τεράστιες παραγωγικές και άλλες τόσες παρασιτικές επιχειρήσεις, αλλά δεν έχουν που να πουλήσουν τα χρήσιμα, τα άχρηστα και τα «τοξικά» ψευτοπροϊόντα τους.

Τι θα προκύψει αν η κρίση εξελιχθεί σύμφωνα με τις επιδιώξεις και τις ελπίδες των οικονομικών και πολιτικών ηγεσιών του κεφαλαίου;

Τεράστιες επιχειρήσεις θα καταπιούν η μια την άλλη. Ακόμα μεγαλύτερα μονοπωλιακά συγκροτήματα θα προκύψουν, μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης και των άλλων λαϊκών στρωμάτων θα συντριβούν, νέες περιοχές του πλανήτη θα καταστραφούν, όπως έχει γίνει σε προηγούμενες φάσεις με περιοχές της Αφρικής, της Ν.Α. Ασίας, της Λατινικής Αμερικής. Η ιστορική πείρα δείχνει ότι σε περιόδους σαν τη σημερινή εκτός από την ένταση της καταστολής, αυξάνουν οι πιθανότητες μεγάλων πολεμικών συρράξεων, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης εκτρέπεται στις πιο βάρβαρες ατομικιστικές ή πρωτόγονες συλλογικές μορφές, εμφανίζεται η τάση να αναπτύσσονται γρήγορα και να γίνονται ανεκτές φασιστικές πολιτικές δυνάμεις φανερές ή συγκαλυμμένες κάτω από τον λαϊκισμό.

Δεν είναι εύκολο να προβλέψει κανείς τον μελλοντικό διεθνή συσχετισμό των δυνάμεων, ούτε την αντοχή του διεθνούς οικονομικού και πολιτικού συστήματος σε πολύπλευρες κρίσεις σαν τη σημερινή. Όμως μια ενδεχόμενη, ακόμα και περιφερειακή, κατάρρευσή του, με αδύναμη και ανοργάνωτη εργατική τάξη και εξασθενημένο λαϊκό κίνημα, εγκυμονεί τον κίνδυνο δημιουργίας ακόμα μεγαλύτερων περιοχών του πλανήτη, αλλά και των πόλεων, όπου την κοινωνική οργάνωση θα ρυθμίζει το οργανωμένο έγκλημα, οι συμμορίες, οι

«φύλαρχοι», οι πιστολάδες, οι «πειρατές», οι «σεκιουριτάδες». Οι συμμορίες είναι ήδη εδώ. Το καθολικό σάπισμα του κοινωνικού συστήματος εκδηλώνεται με την τεράστια έκταση της διαφθοράς, από τις πολιτικές και οικονομικές κορυφές του κόσμου μέχρι το γενικευμένο οργανωμένο και δικτυωμένο «λάδωμα» στον δημόσιο αλλά και στον ιδιωτικό τομέα, που προοιωνίζονται ένα πιθανό ζοφερό μέλλον. Έχοντας υπ' όψιν τη σημερινή αδυναμία του εργατικού και γενικότερα του λαϊκού κινήματος, στο κλασικό δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» φαίνεται σαν η ανθρωπότητα να διαλέγει τη βαρβαρότητα.

Το ποσοστό των αρχιτεκτόνων, και των μηχανικών γενικότερα, που ανήκουν στην εργατική τάξη, αυξάνει συνεχώς. Πέρα από το γεγονός αυτό, η συντριπτική πλειοψηφία τους αποτελείται από ανθρώπους που χρειάζεται να εργάζονται σκληρά για να ζήσουν, που πιέζονται όλο και περισσότερο από τον εξελισσόμενο καπιταλισμό. Η πολύπλευρη (και όχι μόνο κυκλική) κρίση των ημερών μας, δεν θα πλήξει μόνο τους μισθωτούς. Θα καταστρέψει μικρές μελετητικές μονάδες, μικρούς και μεσαίους εργολάβους. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι οι κρίσεις σαν τη σημερινή αποτελούν θεμελιώδη και αναπόφευκτη διαδικασία μέσω της οποίας αναπτύσσεται ο καπιταλισμός, μέσω της οποίας γιγαντώνονται τα μονοπώλια, καταπίνοντας μικρότερες επιχειρήσεις αλλά και το ένα το άλλο. Αιτία των κρίσεων, που η παγκοσμιοποίηση θα τις κάνει όλο και πιο σφοδρές, δεν είναι ούτε τα ...ακόρεστα golden boys, ούτε τα λάθη του Γκρίνσπαν ή του Αλογοσκούφη, ούτε η πολιτική της κυβέρνησης ή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά η ίδια η φύση του καπιταλιστικού συστήματος. Οι παραπάνω πολιτικές, σε περιόδους κρίσης, επιδιώκουν πρώτα και κυρίως να σώζουν το καπιταλιστικό σύστημα.

Για τη διαφυγή από την κρίση και την επερχόμενη ύφεση δεν υπάρχουν ατομικές, τοπικές ή συντεχνιακές λύσεις για τους εργαζόμενους. Όλα τα παρόμοια σχέδια αποδεικνύονται ανε-

παρκή έως γελοία. Σήμερα είναι πιο αναγκαία η κινητοποίηση και η ενότητα των διάφορων κατηγοριών των εργαζομένων. Από το πόσο θα συνειδητοποιηθούν οι αιτίες των κρίσεων αλλά και οι αιτίες της αποδυνάμωσης της παρέμβασης της εργατικής τάξης και των υπόλοιπων εργαζομένων, εξαρτάται το αν θα ανακάμψει, θα αναδιοργανωθεί και θα αναπροσανατολιστεί το κίνημα, πόσο ρεαλιστική στις μέρες μας θα γίνει μια άλλη κοινωνία, εναλλακτική του καπιταλισμού που κλυδωνίζεται. Σε μέρες σαν τις σημερινές, ακόμα και η πιο σωστή ψήφος είναι πολύ λίγη. Χωρίς συμμετοχή στην αναζωογόνηση και αναδιοργάνωση του μαζικού κινήματος και η πιο σωστή ψήφος εξουδετερώνεται, ή ακόμα χειρότερα αποτελεί δικαιολογία για τον εφησυχασμό και την αδράνεια.

Χωρίς αυταπάτες για εύκολες λύσεις, πρέπει να ανακαλύψουμε ξανά τη συλλογικότητα, να την απαλλάξουμε από τα χαρακτηριστικά που την έκανε να χρεοκοπήσει στις συνειδήσεις. Το σύνθημα «είναι όλοι πουλημένοι» το έχουν βγάλει οι πουλημένοι. Αν κοιτάξουμε με προσοχή, ξεχωρίζουν τα παράσιτα, αυτοί που ζουν χωρίς να δουλεύουν και αποτελούν σημαντικό ποσοστό στις «ηγεσίες». Ποιοι φορείς θα αποδειχθούν κατάλληλοι για την περίοδο αυτή μένει να κριθεί. Πρέπει να είμαστε μέσα στα σωματεία (κλαδικά και τόπου δουλειάς), στους συλλόγους, στα διοικητικά συμβούλια, στις γενικές συνελεύσεις, με ανοιχτά αυτιά και μυαλά, με ειλικρινή λόγο, προσπαθώντας να υπερβούμε το βερμπαλισμό και την πλατωνική επαναστατικότητα.

Σε τέτοια κρίσιμη περίοδο, αν οι φορείς που υπάρχουν αποδειχθούν ξεπερασμένοι και ατελέσφοροι, θα πρέπει να γίνουν καινούργιοι. Στην ιστορία υπάρχουν παραδείγματα, που κάτι τέτοιο συνέβη, αλλά υπάρχουν και παραδείγματα, που παρατηρήθηκε παθητικότητα και αδράνεια. Η ιστορία αντιπαθεί τις ευθείες. Είναι ενδεχόμενο, σ' αυτή την καμπή, ένας άλλος κόσμος να αποδειχθεί εφικτός: ο σοσιαλιστικός. Όμως τίποτα δεν μπορεί να γίνει χωρίς εμάς. □

Για τη «δράση» του Διοικητικού Συμβουλίου

Μέσα από αργόσυρτες και χαοτικές διαδικασίες συγκροτήθηκε το νέο ΔΣ του Συλλόγου, στο οποίο το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων εκπροσωπείται από τον συνάδελφο Κώστα Μπαρδάκη.

Η αποτίμηση της δράσης του ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ, δέκα μήνες μετά τις εκλογές, έχει ιδιαίτερη σημασία για να αξιολογήσει κάθε συνάδελφος την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στο Σύλλογο. Κύριο μέλημά της πλειοψηφίας των μελών του ΔΣ ήταν η εκλογή προεδρείου, που τελικά προέκυψε το Νοέμβριο, τέσσερες μήνες μετά την εκλογή του σημερινού Διοικητικού Συμβουλίου από την Αντιπροσωπεία.

Στη διαδικασία συγκρότησής του οι δυνάμεις, που τα τελευταία χρόνια έχουν χαράξει «κοινή πορεία» στο σύλλογο (ΣΑΕ(ΠΑΣΚ) – ΔΑΚ – ΕΛΕΜ και με διαλείματα η ΑΣΑΕ) και έχουν την κύρια ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση, ανακάλυψαν τις αγεφύρωτες διαφορές τους. Η κοινή τους πορεία φαίνεται ότι σκόνταψε στην περιζήτητη θέση του προέδρου.

Το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων με δημόσια ανακοίνωσή του από τον Σεπτέμβριο εκτιμούσε ότι «**η αδυναμία συγκρότησης προεδρείου δεν οφείλεται σε πολιτικοσυνδικαλιστικές διαφωνίες, αλλά στην κρίση εμπιστοσύνης ανάμεσα στις παρατάξεις που συνήθως συνεργάζονται, έπειτα από την παραβίαση συμφωνιών εναλλαγής στη θέση του προέδρου σε προηγούμενες θητείες**».

Παράλληλα δηλώσαμε ότι δεν υπάρχουν οι ελάχιστες προϋποθέσεις για οποιαδήποτε μορφής συμμετοχής του ΝΚΑ στο προεδρείο ή σε κοινή δράση με τις παρατάξεις, που έτσι κι αλλιώς διαμόρφωναν ένα πλειοψηφικό συσχετισμό για την εκλογή προεδρείου στη γνωστή κατεύθυνση.

Αλλά και μετά την εκλογή προεδρείου κάτι ανάλογο διαφαίνεται και με την παρατεταμένη συζήτηση, από τον Νοέμβριο μέχρι και σήμερα, για τον προγραμματισμό

δράσης του συλλόγου για τη εναπομείνασα διετία. Οι γενικές συζητήσεις και αναλύσεις για όλα τα θέματα που απασχολούν τους αρχιτέκτονες, με αλληπάλληλα πολυσέλιδα σχέδια προγραμματισμού, δεν μπορούν να έχουν καμμία κατάληξη ή αποδοχή αν δεν είναι σαφείς οι προτεραιότητες και οι προτάσεις του συλλόγου για τη διασφάλιση του επαγγέλματος και της προστασίας της αρχιτεκτονικής.

Αξίζει ακόμα εδώ να αναφερθεί ότι ο ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ, έχει απωλέσει και τα στοιχειώδη αντανάκλαστικά του και την ευαισθησία του, ακόμα και για θέματα επικαιρότητας. Έτσι δεν έχει γίνει καμμία δημόσια τοποθέτηση για το θέμα του Βοτανικού και της «διπλής ανάπλασης» αλλά ούτε και για τις καταστροφές των πάρκων και των ελεύθερων χώρων στην Αθήνα (πάρκο στα Πατήσια, Άλσος Παγκρατίου).

Από τις υπόλοιπες μέχρι τώρα δραστηριότητες, αξίζει να αναφερθεί η εκδήλωση που έχει προγραμματιστεί από το σύλλογο (στις 09-02-09, στα γραφεία του συλλόγου), με πρωτοβουλία της Επιτροπής Νέων Αρχιτεκτόνων, για την υποδοχή και συζήτηση με τους νέους συναδέλφους για την εργασιακή και αρχιτεκτονική πραγματικότητα.

Απ' όλα τα παραπάνω προκύπτει ότι η όποια δραστηριότητα, εξαντλείται σε συζητήσεις και διαβουλεύσεις στο εσωτερικό του συλλόγου. Συζητήσεις ανέξοδες και σίγουρα ατελέσφορες, που αφ' ενόςαπαξιώνουν τον ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ σε σχέση με την κοινωνία και εφ' ετέρου απόμακρύνουν τους αρχιτέκτονες από το συλλογικό τους φορέα. Όπως είναι φυσικό, η ΔΑΚ δεν έχει καμμία πρόθεση να αντιπαρατεθεί στην κυβερνητική πολιτική. Από την άλλη, η ΣΑΕ (μέχρι πρόσφατα ΠΑΣΚ), μετά από πέντε χρόνια ομαλής συμβίωσης με την κυβερνητική παράταξη, άρχισε τις αντικυβερνητικές κορώνες προτοίμαζόμενη (και ευελπιστώντας) για τη διαδοχή της ΔΑΚ στον αυθεντικό κυβερνητικό συνδικαλισμό.

ΒΙΒΛΙΑ

ΦΟΙΒΟΥ ΤΣΕΚΕΡΗ:
ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Κάθε 17 Νοέμβρη γιορτάζουμε την επέτειο της εξέγερσης του «Πολυτεχνείου του '73» πορευόμενοι προς την αμερικανική πρεσβεία φωνάζοντας για τα ανικανοποίητα ακόμα αιτήματα και ιδανικά του αντιδικτατορικού αγώνα. Πόσοι όμως ξέρουν «ότι 29 χρόνια πριν το Πολυτεχνείο του 1973, υπήρξε το Πολυτεχνείο του Δεκέμβρη του 1944. Το πρώτο «Πολυτεχνείο». Οι τότε σπουδαστές και φοιτητές, έζησαν παρόμοια γεγονότα, με τη διαφορά ότι τα τανκς που περικύκλωσαν το χώρο και γκρέμισαν την πόρτα της Πατησίων, δεν ήταν της Χούντας, αλλά εγγλέζικα. Οι νέες και οι νέοι που υπερασπιζόνταν τα ματοβαμμένα κτίρια πολεμώντας για την Εθνική Ανεξαρτησία, είχαν την ίδια ηλικία με τους νέους του 1973, που πάλευαν για τα ίδια ιδανικά.» (Φοίβος Τσέκερης)

Το Πολυτεχνείο του '44, τα Δεκεμβριανά αποτελούν έναν ιστορικό ψίθυρο για τις νεότερες γενιές. Άλλοι έχουν ακουστά, άλλοι δε θέλουν να ξέρουν, άλλοι αγνοούν τελείως αυτό το συνδυαστικό κρίκο ανάμεσα στα χρόνια της ηρωικής εθνικής αντίστασης και τα σκοτεινά χρόνια του εμφυλίου πολέμου. Το βιβλίο του αρχιτέκτονα Φοίβου Τσέκερη έρχεται να φωτίσει τα χρόνια εκείνα, να τους δώσει σάρκα και οστά μέσα από την ιστορική προσωπική του

μαρτυρία.

Ξεκινώντας από το χειμώνα της πείνας του '42, περιγράφει τους καθημερινούς αγώνες της φοιτητικής νεολαίας, αλλά και ώρες χαράς και αισιοδοξίας μέσα στην κατοχική δυστυχία. Μιλάει για τον οργανωμένο αγώνα των νέων μέσα από τις γραμμές του ΕΑΜ Νέων και της ΟΚΝΕ και αργότερα μέσα από την ΕΠΟΝ και το Λόχο ΕΛΑΣ Σπουδαστών, που στις μέρες του Δεκέμβρη ονομάστηκε «Λόχος σπουδαστών λόρδος Μπάιρον». Μιλάει για τα υπόγεια κρατητήρια της γερμανικής Κομανταντούρας στην Κοραή 4, όπου βρέθηκε φυλακισμένος και μελλοθάνατος το 1943, τα οποία έχουν κηρυχθεί «Χώρος Ιστορικής Μνήμης» (αλλά κι αυτό ποιος το ξέρει;). Μιλάει για τις 50 μέρες χαράς της απελευθέρωσης, που βίαια τερματίστηκαν από τα Δεκεμβριανά, που ήρθαν ως «επιβράβευση» των ηρώων της αντίστασης βυθίζοντας πάλι τη χώρα σε μια «νέου τύπου» δολοφονική κατοχή. Μιλάει για εκείνες τις μάχες του Δεκέμβρη μέσα στην πόλη, μέσα στο Πολυτεχνείο το '44, τότε που, φοιτητής της αρχιτεκτονικής, διμοιρίτης του Λόρδου Μπάιρον, τραυματίστηκε βαριά στα πόδια από «βόλια Εγγλέζων». Μιλάει για τις «220 μέρες και 220 νύκτες», που πέρασε καθηλωμένος σε ένα κρεβάτι στο Ιπποκράτειο, έναν άλλο ιδιότυπο χώρο αγώνα και αντίστασης. Μιλάει για ανθρώπους, που στάθηκαν στο πλάι του αγωνιζόμενου λαού, όπως ο γιατρός Πέτρος Κόκκαλης και ο «αγωνιστής πρύτανης» Νίκος Κιτσικής, αλλά και για άλλους, που χάθηκαν πρόωρα στον αγώνα, αλλά όχι και άδικα.

Και σε όλες αυτές τις σελίδες δεν μπορεί κανείς παρά να βλέπει έναν άνθρωπο και μια ολόκληρη γενιά, που αγάπησε τη ζωή, τα έδωσε όλα με τη μεγαλύτερη απλότητα και μπορεί σήμερα να διηγείται τα πιο δραματικά γεγονότα με μια αστείρευτη αισιοδοξία. Κλείνοντας το βιβλίο δε νιώθεις κανένα φόβο, καμιά απελπισία, καμιά λύπη για ό,τι έζησαν οι 20άρηδες το '44. Νιώθεις δίπλα σου να χτυπάει η δυνατή νεανική τους καρδιά, σε πείσμα των καιρών. Γιατί ό,τι ξεκίνησε τότε δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί, γιατί για μας «δεν υπάρχει ούτε Δημοκρατία, ούτε Τάξη και Ασφάλεια, ούτε κοινωνική αποδοχή, υπάρχει ο συνεχής ταξικός αγώνας» (από τον πρόλογο του Γιώργου Σαρηγιάννη).

Ε. Σελιανίτη

Κ. Μαρξ - Φ. Ένγκελς

Κείμενα: Για τις πόλεις, για τη γη, για την Αρχιτεκτονική
Αποδελτίωση - Μετάφραση: Ν. Τριάντη

Κυκλοφορεί.

Μπορείτε να το προμηθευτείτε από τα βιβλιοπωλεία της Σύγχρονης Εποχής ή από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Κυκλοφορεί ο τόμος των πρακτικών του τριήμερου Συνεδρίου «Μετασχηματισμοί της Ελληνικής Πόλης- σοσιαλιστική θεωρία, προοπτικές και καθημερινή πράξη», που διοργανώθηκε με πρωτοβουλία του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων, στα πλαίσια του κύκλου συναντήσεων με θέμα «Αρχιτεκτονική, Πολεοδομία & Επιστημονικός Σοσιαλισμός». Περιέχει εκτός από τις 32 εισηγήσεις και την απομαγνητοφωνημένη συζήτηση. Οι συνάδελφοι μπορούν να τον προμηθευτούν από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων.

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Στις δυσκολίες των ημερών, δεν μας λείπει η αισιοδοξία και το κέφι. Δεν μας λείπει ούτε η διάθεση για (αποκριάτικο) ξεφάντωμα. Θα βρεθούμε για να γιορτάσουμε (μασκαρεμένοι η μη) το Σάββατο 21 Φεβρουαρίου 2009, στην αίθουσα της Ένωσης Γραφιστών Ελλάδας, Μυλλέρου 19, πλατεία Αυδή, Μεταξουργείο. Είσοδος (συμβολική) 10 €

Εκτός Σχεδίου

Περιοδική έκδοση του
Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων
τηλ. 210 36.33.506
Φύλλο αρ. 22 - Φεβρουάριος 2009
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Μπαρδάκης Κώστας
Δαφνομήλη 49Α, 11471 Αθήνα

Διανέμεται δωρεάν

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΗΜΕΡΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ

Στα πλαίσια του κύκλου συναντήσεων με θέμα «Αρχιτεκτονική, Πολεοδομία & Επιστημονικός Σοσιαλισμός», το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων πρόκειται να διοργανώσει ημερίδα, στο αμέσως προσεχές διάστημα, με θέμα τους ελεύθερους χώρους. Η συγκεκριμενοποίηση του θέματος θα προκύψει μετά από μια επεξεργασία που θα γίνει άμεσα. Σκοπός της ημερίδας είναι η διατύπωση ενός επιστημονικού - πολιτικού πλαισίου για τους ελεύθερους χώρους. Οι συνάδελφοι που ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στην οργανωτική επιτροπή ή στη διαμόρφωση της θεματολογίας να έρθουν σε επαφή με τη Γραμματεία της Παράταξης.